

İSLÂM DEVRİMİ HAKKINDA İKİLEM(*)

ALİYA İZZETBEGOVİÇ

Çeviren Dr. Rahman ADEM İ

Bu bildiriye, kesin olarak hepimizin hem fikir olacağı Müslüman dünyasındaki durumun değişmesi gerektiği hususundan başlayacağız. Burada geçmişin yükü başka hiçbir yerde olmadığı kadar büyüktür ve çok şey onları yıkacak bir nesil için adeta yalvarmaktadır. Değişim için eğilim, bu yükün ağırlığı ve var olan gerçek durumun anlamsızlığı ile orantılıdır.

Bu değişimi kim gerçekleştirebilir ve hangi tarafa yönelecektir?

Bu devrimi yapabilecek iki çeşit insan vardır: Müslümanlar ve komünistler. Hiçbir üçüncü taraf durumun taleplerine cevap verebilecek yeteri kadar tam, radikal ve yeteri kadar kararlı değildir.

Bu dünya için devrim sayılan İslâm ve komünizm yıkım ve inşa manasına gelir. İslâm devrimi geçmişin olumsuz yükünden kurtulmak iken, komünist devrim aynı geçmişin yıkılması, kesintiye uğratılması demektir. İslâm, tarihin bir anında inkıta uğramış olan legal bir sürecin devamı olan şartlarımıza, iyi geleneklerimize, karakterimize, anlayışımıza ve inançlarımıza dayanarak geleceğe doğru yol almaktır. İleriye doğru hareket ederek İslâm, bir geriye dönüşü, kendimize ve kendimize ait olan manevî kaynaklara olan dönüşümüzü de içine alır.

Tersine komünizm, devamlılığın kesintiye uğratılması, yıkımın ve yeniden teşkilatlanmanın mekanik süreci, mülkiyet ve kurumların ilişkilerinin değişimi demektir. Yani dış devrimdir. Şartlarımız içinde kanunsuz ve yabancı olmasına rağmen, komünizm mümkün bir süreç ve reel bir tehlikedir.

Her iki devrim de dünyayı değiştirebilir. Ancak ilkinde bu yeniden teşkilatlanmış, yenilenmiş İslâm dünyası olur, ikinci durumda ise yine güçlü ve organize edilmiş bir dünya olabilir, fakat bu durumda artık bu İslâm dünyası olmaz. Bu iki olabirlik arasında şu anda, içinde boş inanç sınırında bulunan ilkel inanç en alt sınıftaki Avrupa manevî ürünleriyle karıştığı, anlamsız şeylerin bir arada bulunduğu, orta durumu vardır. İşte bu, gelecekle alakalı tam bir yanlış bilgilendirme, manevî boşlukla, gece kulüpleriyle, alkol, esrar, politik ve pratik, kaba maddecilikle, üstüne üstlük bu şartlarda artık hiçbir manası olmayan ve kimsenin de inanmadığı “dış kullanımına uygun” Amerikanlaşmadır.

Eğer komünizm yasaksa, İslâm, her yerde iki defa yasaklanmıştır: Ona saldırmak yasak, fakat onu tebliğ etmek ve kamu ve siyasî hayatta onun gerçekleştirilmesini de istemek yasaktır. Bugünkü Müslüman ülkelerin çoğunda İslâm fikrinin bulunduğu bu çaresiz durum, her türlü gerçek ilerlemeyi ve çıkış yolunu bloke eden en önemli etkidir.

---

* ALİYA İZZETBEGOVİÇ – ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ VE İSLÂMÎ YENİDEN DOĞUŞUN SORUNLARI, Haz: Mahmut Hakkı Akın-Faruk Karaaslan-Ümit Aktaş, Malatya Büyükşehir Yayınları, Mayıs-2016.

Fakat hadiselerin gerçek hareketi ile alakalı olarak bu yasaklar çok da bir şey ifade etmezler. Beklemediğimiz, en sık da yasakladığımız şey gerçekleşecektir.

Söz konusu ikilem kesinlikle yerel ve geçici bir şey değildir. Bu ikilem sadece bir Müslüman ülkesi veya bir bölge ile alakalı değildir. Onun önünde az veya çok Türkiye ve Fas, Pakistan ve Endonezya bulunmaktadır.

Onu, sadece kötü niyetli ve savunma içinde olan insanlar inkâr edebilir.

Allah Adına Devrim

İslâm devrimi Allah adına olacaktır. Ancak Allah adına devrim mümkün müdür? Avrupalıların düşündüğü ve aramızda olan ve onların etkisinde bulunan birçok kimsenin de inandığı gibi her devrim Allah karşıtı değil midir?

Eğer devrim, adalet, eşitlik ve özgürlük ise o zaman Allah olmadan imkânsızdır. Daha doğrusu bu ülkeleri Allah olmadan da öne çıkarmak ve bayraklara yazmak mümkündür fakat Allah olmadan onları gerçekleştirmek mümkün değildir. Ateist çarlıklar hiçbir yerde vaatlerini yerine getiremediler ve bunu yapmaları da mümkün değildir. Fransız devrimi ve onun başka ülkelerdeki daha az meşhur olan tekrarları, kapitalist ve materyalist dünyayı tesis edip güçlendirdiler. Rusya'daki komünist devrim ise, içinde çok güç ve disiplinin olduğu fakat özgürlük ve adaletin devrimci ülkülerinin az bulunduğu devlet aygıtının mutlak gücü ve zorlama sisteminin temellerini attı.

Tarihsel olarak baktığımızda, devrim eğilimlerinin çıktığı her yerde, onlar insanın adalete olan arzusunun neticesi idi, adalet ise üretilmiş veya sosyal değil, dini bir kategoridir. Dinin talepleri Allah adına olan taleplerdir. Ancak hiçbir zaman ve asla bir sınıfın, ırk veya milletin, özellikle de iktidar sahiplerinin ve zenginlerinin lehine değil, aksine insanın menfaatlerine uygundur. Dinin adaletsizliğe, daha doğrusu adaletsizliğin sahipleri olarak zenginlere karşı olan bu ebedi savaşın izleri ve tanıklıkları Kur'an'ın her tarafında vardır. Çünkü Kur'an'da, bizzat ileri gelenler, reisler ve mülk ve mal sahipleri dine ve onun taleplerine muhalif kitle olarak tanıtılmaktadırlar. Aşağıdaki ayetlerin manası ve sesine dikkat edelim:

- *Milletinin ileri gelenleri: “Biz senin apaçık sapıklıkta olduğunu görüyoruz” dediler. (Araf, 60)*

- *Milletinin inkârcı ileri gelenleri: Senin ancak kendimiz gibi bir insan olduğunu görüyoruz. Daha başlangıçta, sana bizim ayak takımı dışında kimsenin uyduğunu görmüyoruz... (Hud, 27)*

- *Milletinin büyüklük taslayan ileri gelenleri, “Ey Şuayb! Ya dinimize dönersiniz ya da, ant olsun ki seni ve inananları seninle beraber kentimizden çıkarırız” dediler. (Araf, 88)*

- *Ey Şuayb! Babalarımızın taptığını bırakmamızı emreden veya mallarımızı istediğimiz gibi kullanmamızı meneden senin namazın mıdır? (Hud, 87)*

- *Sonra Musa ve kardeşi Harun'u, Firavun ve erkânına mucizelerimiz ve apaçık delille gönderdik. Büyüklük tasladılar. Zaten mağrur bir topluluktular. Bu yüzden: Milletleri bize kul iken, bizim gibi iki insana mı inanacağız? deyip onları yalancı saydılar. (Müminun, 45-48)*

Kur'an vahyini fakirler kabul edip zenginler reddetmediler mi?

- *“Allah'a inanın ve Peygamberinin yanında savaşın” diye bir sure inmiş olsa, onların zengin olanları sizden izin isterler ve “Bizi bırak oturanlarla beraber kalalım” derler. (Tövbe, 86)*

- *Varlık sahibi olup da seni yalanlayanları Bana bırak; onlara az bir mehil ver. (Müzzemmil, 11)*

- *Suçluyu yakalayın, cehennemın ortasına sürükleyin. Sonra ona: “Tat bakalım, hani, değerli olan yalnız sendin”. (Duhan, 47-49)*

- *Doğrusu uyarıcı göndermiş olduğumuz her kentin varlıklı kimseleri, “Biz sizinle gönderilen şeyleri inkâr ediyoruz” dediler. (Sebe, 34)*

İslâm'ın ilk günlerinde, zekât vermeyi reddeden ve Ebu Bekir'in silahla bastırdığı isyanı, kesinlikle varlık sahibi olmayan kimseler yapmadı. Fakirlerin lehine olan bu devrimci tedbirin karşısında zenginler vardı ve İslâm şeklindeki din devriminin kılıcı onlara karşı dönmüş oldu.

Allah resulleri hiçbir zaman sadece unutulmuş kült veya ihmal edilmiş ibadetleri tesis etmek için gelmediler. Onların her zaman, bozulan ahlâkî ve sosyal ilerlemeyi yenileme görevleri vardır. Bakınız, yanında en ayak takımı denilen kimseler olduğu için Hz. Nuh'u reddediyorlar. Apaçık ortadadır ki o toplumda kabul edilemez bir insan ayrımcılığı vardı. Musa ve Harun'a, halklarını esaretten kurtarma görevi verildi. Şuayb, ticarete var olan soygunculuk ve aldatmaya karşı harekete geçti. Lut, fuhuş ve sapıklığa karşı ayağa kalktı. Bizim peygamberimizin ortaya çıkışı ise o sırada Arap toplumunda ve dünyanın genelinde var olan ağır ahlâkî durumun cevabıydı. Hz. İsa ortaya çıktığı vakit, Yahudiler arasında din tanımazlığın var olduğu söylenemez. Dahası Hz. İsa dinde var olan aşırı şekilciliğe karşı harekete geçti. Daha doğrusu o, o dinde ahlak ve hakikati tesis etmeye geldi. Hıristiyanlık kanadı içindeki reformasyon, dar bir anlamda dinle alakalı değildi. O, dinin bilinen ve tanınan normlarının kendi aslı manasına dönmeleri için bir taleptir ve bilindiği gibi çok güçlü ahlâkî ve toplumsal yenilenmeyi harekete geçirdi.

Fransız Devrimine kadar insanların toplumsal hayattaki yüce istekleri dini duruşla motive edilmiş ya da esinlenmiştir. Eğer Fransız Devrimi'nin kendisi hakkında onun büyük taraftarı olan Robespierre'e bakarak hüküm verecek olursak, onun ateist olduğu söylenemez. O sadece ruhban karşıtı idi. Robespierre, Mutlak Varlık hakkında konuşmalar yapmış ve devrimin bu dinin lehine olmasını talep etmiştir. Ancak bu düşünce, samimi olmasına rağmen suni bir yapı idi ve böylece pasif kaldı. Bir kırılma noktasına gelindi, devrim Allah adına değil, halk adına devam etti. Doğası ve orijini gereği dini kaynaklı olan kardeşlik, özgürlük ve eşitlik hakkındaki ülküleri tarihte ilk defa kaynağından, bütün insan mahluklarının ortak ilahî kaynağa sahip olduklarına dair olan inançtan açıkça ayrılmıştır.

Bir Programın ve Eylemin Dış Hatları

İslâmî yeniden doğuşu gerçekleştirmeye yönelik mücadelede başlamamız gereken durum bazen acıklıdan da ötedir. Gerçekten de, Müslüman devletlerin hemen hemen hepsi bağımsızlığı mücadele edip kazandılar, fakat çoğu durumda bu bağımsızlık şeklidir. Batıya olan ekonomik ve daha da kötüsü manevî bağımlılık kaldı. Belli sayıdaki Müslüman ülkelerde doğrudan veya dolaylı olarak basın ve eğitim yabancıların elindedir ve onlar ruhları zehirlemeye devam ediyorlar. Daha özel bir belâ ise halkıyla her türlü bağımlı kaybetmiş olan belli entelektüel sınıf içindeki yerli yabancılardır. Bu aydınlar takımı, hem duygusal hem de emelleri bakımından İslâmî olan bir halka batılı, gayr-i İslâmî, reçete ve çözümler sunuyorlar ve bu trajik anlaşmazlık sonsuza doğru devam ettirilmektedir. Bazı durumlarda, Batılı saplantısından uyanış başladı, fakat açık bir İslâmî konseptin eksikliği nedeniyle o yavaş ve zikzak yaparak ilerlemektedir. Müslüman ülkeler kesin olarak ortak çıkarlara ve ortak düşmanlara sahiptirler ve birbirlerine doğal müttefiklerdir. Yine de bununla alakalı bilinç yavaş ilerlemekte ve Müslüman ülkelerin resmi siyaseti üzerinde pratikte etkisizdir. İsrail’le olan çatışmada Arap ülkelerin peş peşe üç defa yenilmeleri ve kısa bir süre evvel Pakistan’ın askeri mağlubiyeti tasvir edilen durumun sadece neticesidir.

Müslüman ülkelerin çoğundaki İslâmî kurumlar ve onun yüksek temsilcileri, görevlerini yerine getirmede her türlü bağımsızlığı kaybettiler. Onlar İslâmî fikir ve çıkarların savunucuları değil, aksine iktidardaki rejimlerin memurlarıdır. Onlar, İslâm hakkında, siyasi iktidarın iradesi istediği kadar konuşurlar ve genel olarak bu iktidara hizmet ederler. Bir ülkede kralın feodal düzenini savunurlar, başka bir ülkede hükümet hutbeleri yazar ve doğal olarak işine gelenleri duyururlar, üçüncüsünde yüksek din memuru olarak hükümetin apaçık gayr-i İslâmî olan tedbirlerini savunurlar, dördüncüsünde cahiliye mazisinin kutlanmasını sakın olarak karşılarlar vs. Müslüman ülkelerin iktidar sahiplerinin çoğunun özel hayatı apaçık gayr-i İslâmîdir ve din memurları buna karşı seslerini yükseltme cesaretini gösteremiyorlar. Onların görevi, devlet törenlerinde, devlet başkanlarının sağlığına dua etmektir. İslâm dünyasının bugünkü hayatı, Hz. İsa geldiği vakitteki Yahudilerin hayatına benzemektedir. Dinin şekli tarafı yerine getiriyor fakat dinin ruhu yok olmuştur. Din işleri ülküsüz ve kayıtsız insanların, bazı durumlarda ise meşhur münafıklar ve hatta açık mürtetlerin elindedir.

Gözlemden sonra hüküm verecek olur ve sadece İslâmî cepheyi müşahede edecek olursak, kendilerini Müslüman olarak ilan eden kimselerin sayısına nazaran onun da, olmak zorunda olduğundan çok daha zayıf olduğunu fark ederiz. Bu cephe, kendini, bir olan adına onlarca farklı ve çoğu zaman birbirine aykırı programın varlığıyla, tam bir fikir ve eylem uyumsuzluğuyla belli eder. Her önde gelen birey tek başına bir program, partidir ve birbirine tamamen zıt olan şeyler İslâm’ın sağlam kaynağına izafe edilmektedir. Toprak reformunu hayata geçirenler ile ona karşı çıkanlar İslâm’a dayanmaktadırlar. Birileri çok özel olarak İslâm sosyalizmi hakkında konuşurken, diğerleri İslâm adına mutlak şahsî mülkiyeti savunurlar.

Diğerleri yanında, sorunlarla olan karşılaşmalarımızdaki başarısızlığımız, her zaman geç kaldığımızda, mücadelemizi sebeplerle değil sonuçlara karşı yaptığımızdaki tespitlerdedir. İsrail ile olan çatışmamızdaki mağlubiyetlerimiz, bizim hastalık sebebi yerine belirtiyeye karşı mücadele ettiğimizizin örneğidir. İsrail adı altındaki zehirli tohum, çoğunun düşündüğünün aksine, İkinci Dünya Savaşı sonrasında ekilmiş değildir. Kökler çok daha derinlere uzanır ve en yakını da 1914-1917 arasında yapılan Arap-Türk kardeş savaşında bulunmaktadır. İsrail bu anlaşmazlığın yavrusudur. Bu durumun sonraki eğilimi de ruhların sürekli zehirlenmesinde ve sadece şeklini ve vasıtalarını değiştirmiş fakat asla bitmemiş olan haçlı seferindeki Müslümanlara karşı nefretin yaratılmasıdır. Bunun neticesi olarak da İslâm ve Müslümanlara zarar vermek gerektiğinde her zaman kolaylıkla bir araya gelecek bir dünya yaratıldı. 1971 yılında, Pakistan'a karşı yapılan ve klasik bir örnek olan askerî saldırı, bir süper gücün doğrudan izin vermesiyle, diğerinin de sessiz izin vermesi ve geri kalan dünyanın da suskun kalmasıyla gerçekleşmiştir. Bugün Müslüman karşıtı olan bu dünyanın kısmî de olsa onların lehine olması için hiçbir şey yapmadık... Böylece her zaman sonuçlara karşı mücadele ederek, sebeplere vakit ayıramaz olduk ve biz her zaman geç kalmaktayız. Haklı olarak soruyoruz: Şu anda dünyanın başka bir yerinde yeni bir, iki, daha fazla Filistin yaratılmıyor mu? Gelecekteki sıkıntılara nasıl zamanında ve etkili bir biçimde karşı koyabiliriz?

Bu soruya cevap verirken diyoruz ki: Düşmandan öğrenelim! Eğer eğitilmiş ve sinsi düşman, aralarında fikrî ve manevî dezenformasyon sokarak ve anlaşmazlık ve şüpheler yayarak en kolay bir şekilde Müslümanları zayıflatacağını ve hareketsiz kılacağını kavradıysa o zaman bizim yapacağımız açıkça ortadadır: Sarsılmış olan dini her yerde sağlamlaştıralım, İslâma güven inşa edelim, gençliğimizin ruhu için mücadele edelim, yabancıların elinde bulunan eğitim ve basın kuruluşlarını geri alalım, her yerde toplumsal şuur, sorumluluk, birlik ve beraberliği kuralım, saflarımızı her yerde sık tutalım, tek kelimeyle: En güzel ve mümkün olan en geniş ölçüde organize olalım.

Batı dünyasında, biri teknoloji diğeri ahlak alanında olmak üzere, iki süreç paralel olarak devam etmektedir. Süreklilik arz eden teknolojik devrim, batılı insanın eline umulmadık bir güç vermektedir. Aynı zamanda, ruhi dezenformasyon, şüphecilik ve pratik maddecilik sonucu ortaya çıkan genel ahlaksızlık o dünyanın ahlâkî temellerinin altını oymakta ve teknolojinin hızlı gelişmesinin verdiği gücü neredeyse etkisizleştirebilmektedir. Bu durum, İslâm dünyasına, yakın gelecekte dengeyi temin etme şansını vermektedir. Dinî ve ahlâkî temeller üzerine bina edilmiş olan genç neslin eğitimi, ailenin güçlendirilmesi, alkolün, esrarın ve fuhşun ortadan kaldırılması, zengin fakat morali bozulmuş Batıya karşı dengenin devamını sağlayacak ahlâkî gücü temin edebilir. Daha sonra olması gereken mevcut teknolojinin fethedilmesi, söz konusu dengenin sağlamlaştırmasını yapacak, ikinci bir etap sayılır.

Hiç hak etmediğimiz halde bazı gerçekler lehimize ve bize cesaret vermektedir. Onlardan en önemlisi tabii ki petroldür. Allah, dünya petrol rezervlerinin % 60'ının Yakın ve Ortadoğu'da

bulunan Müslüman ülkelerinde bulunmasını (düşman “tesadüfen” diyor) istemiştir. Bu muazam gerçek bizim de yardımımız ve katılımımızla mucizeler yapabilir ve daha evvel örneği olmayan bir biçimde dünya tarih akışını değiştirebilecektir. Daha bugün bu alanda, Cezayir, Libya, Suudi Arabistan, Kuveyt, İran ve birkaç küçük Müslüman ülkesi bu kıymetli sıvıdan on milyarı aşan bir meblağı elde ediyorlar, hesaplamalara göre ise bu gelir bu on yıllık sürenin sonunda dört katına çıkacaktır. Amerikalı ekonomistler, petrol üretici ülkelerin bir sonraki on yıllık süre içinde dünyanın en zengin ülkeleri olabilecekleri iddiasındalar ve bu ülkelerin on yıl içindeki gelirleri tüm Amerikan sanayisinden fazla olabilir, ya da sadece Suudi Arabistan'ın döviz rezervleri ABD veya Japonya'nın döviz rezervlerinden fazla olabilir.

Şaşırtıcı görünüyorsa da, Müslüman dünyasındaki fakirlik ve sefalet sorunları artık geçmişe aittir. Gelecek ise ani zenginleşmenin karmaşık sorunlarıyla karşılaşacaktır. Acaba beraberinde güç ve zehir taşıyan bu “dolar darbesini” karşılamaya psikolojik olarak hazırlıklı mıyız?

Petrol Müslüman dünyası için hem büyük şans hem de aynı zamanda büyük tehlike oluşturmaktadır. O, asırlar boyu ortaya çıkan gerileme açısının kapatılmasına yardımcı olması gereken Allah'ın bir lütfu olabilir. Ancak o aynı zamanda enerjiyi uyuşturan, sahte zenginlik duygusunu veren esrar ve sadece bireyler için değil, bütün halklar için bile rant hayatının psikolojisini yaratan bir etken de olabilir. Allah bizi sınamakta, fakat bu ikilemin sonucu belli değildir. Kur'an diyor ki: “Size ne isabet ederse kendinizdendir.” Petrol sadece araçtır ve diğer bütün araçlar gibi o da, ne olduğumuz ne istediğimiz ve imkânımıza bağlı olarak güç veya zaaf kaynağına dönüşebilir. Zenginlik artı fikirler eşittir yeniden doğuş. Bu durumun komutu açık İslâmî taraftarlıktır.

Bu zamanda ve bu mekânda pratik olarak İslâmî taraftarlık ne demektir?

Allah'a güçlü imanla beraber şu demektir:

- Yabancı manevî, fikrî ve siyasî saldırganlığına karşı ve Müslüman ülkelerin şekli ve gerçek bağımsızlıkları için mücadele etmek;
- Bireysel teşebbüsü boğmaksızın, her yerde, eğitim, sanayileşme, toprak reformu ve büyük doğal kaynaklarının millileştirme programlarını desteklemek;
- Kadının yeni, İslâmî durumu için (harem ve kadının haksızlığa uğramasına karşı), ailenin sağlamlştırılması ve onu tahrip eden bütün faktörlere karşı mücadele etmek;
- Okulların ve iletişim araçlarının İslâmlaşmasını hayata geçirmek;
- “Sefaletsiz ve israfsız bir toplum için” parolası ile her yerde sosyal adalet programlarını desteklemek;
- Alkol, pornografi, fuhuş ve yanlış anlaşılan özgürlüğe karşı mücadele etmek,
- Şovenizm, ayrımcılık ve farklılıkların öne çıkarılmasına karşı fakat Müslüman halkların birlikteliğine katkıda bulunacak her şey için mücadele etmek.

Bu program için mücadele, her yerde teşkilatlanmış bir hal almalıdır ve inananların en geniş tabakalarını kapsamak zorundadır. İlk Müslümanlar müstesna insanlar idi, fakat onlar organize olmuş mücadelecilerdi de. Çünkü İslâm düşünme şeklinden çok eylem biçimi, felsefeden çok hayat pratiğidir...

Bu ve böyle bir İslâm dünyada kendi misyonuna sahip, karşıt siyasal sistemlerin ve ideolojilerin küresel çatışması zamanında, kendisinin, üçüncü ve bağımsız olan konumunu ilan eder. Ancak bu basit bir siyasal katılımsızlık değildir. İslâm, dünyada var olan gruplaşmalara basit bir sebepten dolayı fikren katılamaz çünkü onlar, kendi tanımlamalarına göre de gayr-i İslâmîdir. Fakat ayrılmış dünyanın çatışmasından sadece İslâm galip gelebilir. Bunun sebebi, söz konusu çatışmanın, iyi ve kötünün, aydınlık ve karanlık arasındaki savaşın sadece İslâm için basit bir çatışma olmadığından kaynaklanmaktadır. Aksine, İslâm bakış açısından, bu drama katılan her bir katılımcı bir miktar sapkınlığa olduğu gibi hakikat ve adaletin bir parçasına da sahiptir. Bu çağdaş çatışmaya işte tam da böyle baktığı, ne dini ne de sosyalizmi ret edebildiği hatta kabul etmek zorunda olduğu içindir ki İslâm, kaybolamayacak, üstün bir alternatif olarak ortaya çıkar. Çünkü eğer sosyalizm tamamen bir sapkınlık ise, İslâm tam bir hakikat olamaz. Kelimenin en geniş anlamında olmak üzere din ve siyaset arasında, sağ ve sol hareketler arasındaki çatışma, kendi doğasından dolayı zafer veya mağlubiyetle sonuçlanamaz -bu basit İslâmî bir hakikattir. Bu çatışma orta, berabere bir durumda sakinleşecek ve bu İslâm'ın dolaylı zaferi demek olacaktır. Kur'an'ın İslâm'a tayin etmiş olduğu "arabulucu millet" rolü, bugün de hala güncel kalmaya devam etmektedir. Konuyu kapatalım: İslâm yeniden ne ise o olmak zorundadır: Allah adına haksızlığa, cehalete, hastalığa ve pisliğe karşı protesto ve mücadele. İslâm'ı sadece kendi siyasal hedefleri için kullanan, diğerleri de İslâmî olan her şeye karşı açıkça savaşan günümüz idarecilerin pratiği sona erdirilmek zorunda. İslâm kendi siyasetini tanımlamak zorundadır. O, kendi mücadelecilerini toplamalı ve sağlam saflarda sıralamak zorundadır. Fikren, sadece İslâm'a bağlılık gösteren yeni güçler bulunmak zorundadır.

Bu yeni güçler Cezayirliler, Libyalılar, Iraklılar, Afganlılar, Somalililer, Nijeryalılar vs. gibi çalışmak ve düşünmeyi bırakmak zorundadır. Onların hepsi sadece Müslüman olmak zorundadır. Onların siyaseti Arap, Türk, İran veya Endonezya değil sadece İslâmî olmak zorundadır. Eğer bunu yapmazlarsa o zaman sadece Tövbe suresindeki tehdidin gerçekleşmesini bekleyebiliriz. "De ki: "Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, akrabanız, elde ettiğiniz mallar, durgun gitmesinden korktuğunuz ticaret, hoşunuza giden evler size Allah'tan, Peygamberinden ve Allah yolunda savaşmaktan daha sevgili ise, Allah'ın buyruğu gelene kadar bekleyin. Allah fasık kimseleri doğru yola erdirmez!" Şimdiye kadar yaşanan mağlubiyetler yeterli bir ikaz değil midir?

(Haziran, 1972)